

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

zo 6. júna 2023*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Justičná spolupráca v trestných veciach – Európsky zatykač – Rámcové rozhodnutie 2002/584/SVV – Dôvody pre nepovinné nevykonanie európskeho zatykača – Článok 4 bod 6 – Cieľ sociálnej nápravy – Štátni príslušníci tretích krajín, ktorí sa zdržiavajú alebo majú trvalý pobyt na území vykonávajúceho členského štátu – Rovnosť zaobchádzania – Článok 20 Charty základných práv Európskej únie“

Vo veci C-700/21,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Corte costituzionale (Ústavný súd, Taliansko) z 18. novembra 2021 a doručený Súdnemu dvoru 22. novembra 2021, ktorý súvisí s konaním o výkone európskeho zatykača vydaného na:

O. G.

za účasti:

Presidente del Consiglio dei Ministri,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda K. Lenaerts, podpredseda L. Bay Larsen, predsedovia komôr K. Jürimäe (spravodajkyňa), C. Lycourgos, E. Regan, L. S. Rossi a L. Arastey Sahún, sudcovia J.-C. Bonichot, S. Rodin, I. Jarukaitis, N. Jääskinen, M. Gavalec a Z. Csehi,

generálny advokát: M. Campos Sánchez-Bordona,

tajomník: C. Di Bella, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 11. októbra 2022,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- talianska vláda, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci S. Faraci, avvocato dello Stato,
- maďarská vláda, v zastúpení: M. Z. Fehér a R. Kissné Berta, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: taliančina.

- rakúska vláda, v zastúpení: A. Posch, J. Schmoll a F. Werni, splnomocnení zástupcovia,
 - Európska komisia, v zastúpení: G. Gattinara a S. Grünheid, splnomocnení zástupcovia,
- po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 15. decembra 2022,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 1 ods. 3 a článku 4 bodu 6 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (Ú. v. ES L 190, 2002, s. 1; Mim. vyd. 19/006, s. 34), ako aj článku 7 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci konania týkajúceho sa výkonu európskeho zatykača vydaného na O. G. na účely výkonu trestu odňatia slobody.

Právny rámec

Právo Únie

Rámcové rozhodnutie 2002/584

- 3 V odôvodnení 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 sa uvádza:
 - „(6) Európsky zatykač zavedený týmto rámcovým rozhodnutím je prvým konkrétnym opatrením v oblasti trestného práva, ktorým sa vykonáva zásada vzájomného uznávania, označovaná Európskou radou ako ‚základný kameň‘ spolupráce v oblasti súdnictva.“
- 4 Článok 1 tohto rámcového rozhodnutia, nazvaný „Definícia európskeho zatykača a povinnosť vykonať ho“, stanovuje:
 - „1. Európsky zatykač je súdne rozhodnutie vydané členským štátom s cieľom zatknúť a vydať požadovanú osobu inému členskému štátu na účely vedenia trestného stíhania alebo výkonu trestu alebo ochranného opatrenia [s cieľom, aby iný členský štát zatkol a odovzdal vyžiadanú osobu na účely vedenia trestného stíhania alebo výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody – *neoficiálny preklad*].
 - 2. Členské štáty vykonajú každý európsky zatykač na základe zásady vzájomného uznávania a v súlade s ustanoveniami tohto rámcového rozhodnutia.
 - 3. Toto rámcové rozhodnutie nebude meniť povinnosť rešpektovať základné práva a základné právne princípy zakotvené v článku 6 [ZEÚ].“

5 Článok 4 uvedeného rámcového rozhodnutia, nazvaný „Dôvody pre nepovinné nevykonanie európskeho zatykača“, vo svojom bode 6 stanovuje:

„Vykonávajúci súdny orgán môže odmietnuť vykonať európsky zatykač:

...

6. ak európsky zatykač bol vydaný pre účely výkonu trestu alebo ochranného opatrenia, ak sa požadovaná osoba [trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody, ak sa vyžiadaná osoba – *neoficiálny preklad*] zdržiava alebo je štátnym občanom alebo má trvalý pobyt vo vykonávajúcom členskom štáte a tento štát sa zaviazal, že vykoná rozsudok [tento trest – *neoficiálny preklad*] alebo ochranné opatrenie v súlade so svojimi vnútroštátnymi právnymi predpismi.“

Smernica 2003/109/ES

6 V odôvodnení 12 smernice Rady 2003/109/ES z 25. novembra 2003 o právnom postavení štátnych príslušníkov tretích krajín, ktoré sú osobami s dlhodobým pobytom (Ú. v. EÚ L 16, 2004, s. 44; Mim. vyd. 19/006, s. 272), sa uvádza:

„K vytvoreniu skutočného nástroja pre integráciu osôb s dlhodobým pobytom do spoločnosti v ktorej žijú, osoby s dlhodobým pobytom by mali požívať rovnoprávnosť v prístupe spolu s občanmi členského štátu v širokom rozsahu v ekonomickej a sociálnej oblasti, za podmienok ustanovených touto smernicou.“

7 Článok 12 tejto smernice stanovuje:

„1. Členské štáty môžu rozhodnúť o vyhostení osoby s dlhodobým pobytom, len ak predstavuje skutočnú a dostatočne vážnu hrozbu pre verejný poriadok alebo bezpečnosť štátu.

2. Rozhodnutie uvedené v ods. 1 nesmie byť založené na ekonomických dôvodoch.

3. Pred prijatím rozhodnutia o vyhostení osoby s dlhodobým pobytom, členský štát zohľadní tieto faktory:

a) dĺžku pobytu na jeho území;

b) vek príslušnej osoby;

c) dôsledky pre príslušnú osobu a rodinných príslušníkov;

d) spojenie s krajinou pôvodu, alebo stratu spojenia s krajinou pôvodu.

...“

Rámcové rozhodnutie 2008/909/SVV

- 8 V odôvodnení 9 rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii (Ú. v. EÚ L 327, 2008, s. 27) sa uvádza:

„Výkon trestu vo vykonávajúcim štáte by mal posilniť možnosť sociálnej nápravy odsúdenej osoby. Aby sa príslušný orgán štátu pôvodu [štátu, ktorý vydal zatykač – *neoficiálny preklad*] presvedčil, že výkon trestu vykonávajúcim štátom poslúži účelu uľahčenia sociálnej nápravy odsúdenej osoby, mal by zväziť také prvky, ako sú napríklad väzby dotknutej osoby na vykonávajúci štát, či ho považuje za miesto svojich rodinných, jazykových, kultúrnych, spoločenských alebo hospodárskych či iných väzieb na vykonávajúci štát.“

- 9 Článok 3 ods. 1 až 3 tohto rámcového rozhodnutia stanovuje:

„1. Účelom tohto rámcového rozhodnutia je vytvoriť pravidlá, podľa ktorých členský štát s cieľom uľahčenia sociálnej nápravy odsúdenej osoby uzná rozsudok a vykoná trest.

2. Toto rámcové rozhodnutie sa uplatňuje v prípade, že sa odsúdená osoba nachádza v štáte pôvodu [štáte, ktorý vydal zatykač – *neoficiálny preklad*] alebo vo vykonávajúcim štáte.

3. Toto rámcové rozhodnutie sa uplatňuje len na uznávanie rozsudkov a výkon trestov v zmysle tohto rámcového rozhodnutia. ...“

- 10 Podľa článku 25 uvedeného rámcového rozhodnutia s názvom „Výkon trestov na základe európskeho zatykača“:

„Bez toho, aby bolo dotknuté rámcové rozhodnutie [2002/584], ustanovenia tohto rámcového rozhodnutia sa primerane uplatňujú, pokiaľ sú zlučiteľné s ustanoveniami uvedeného rámcového rozhodnutia na výkon trestov, v prípadoch, keď sa členský štát rozhodne vykonať trest v prípadoch podľa článku 4 [bod] 6 uvedeného rámcového rozhodnutia alebo keď na základe článku 5 [bod] 3 uvedeného rámcového rozhodnutia uložil podmienku, že odsúdená osoba sa musí vrátiť na výkon trestu do dotknutého členského štátu, aby sa zabránilo beztrestnosti dotknutej osoby.“

Talianske právo

- 11 Legge n. 69 – Disposizioni per conformare il diritto interno alla decisione quadro 2002/584/GAI del Consiglio, del 13 giugno 2002, relativa al mandato d'arresto europeo e alle procedure di consegna tra Stati membri (zákon č. 69 o ustanoveniach na zosúladienie vnútroštátneho práva s rámcovým rozhodnutím Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi) z 22. apríla 2005 (GURI č. 98 z 29. apríla 2005), v znení uplatniteľnom na skutkové okolnosti sporu vo veci samej (ďalej len „zákon č. 69 z roku 2005“), vo svojom článku 18a, nazvanom „Dôvody pre nepovinné odmietnutie odovzdania“, stanovuje, že Corte d'appello (Odvolačí súd, Taliansko) môže odmietnuť odovzdanie, o ktoré žiada zahraničný orgán, okrem iného vtedy, „ak bol európsky zatykač vydaný na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody, pokiaľ je vyžiadaná osoba štátnym príslušníkom Talianskej republiky alebo štátnym príslušníkom iného členského štátu [Európskej ú]nie, ktorý má legálne a skutočne trvalý pobyt alebo sa legálne

a skutočne zdržiava na území Talianska, pod podmienkou, že [Corte d'appello (odvolací súd)] nariadi, aby sa taký trest alebo také ochranné opatrenie vykonali v Taliansku v súlade s talianskymi vnútroštátnymi predpismi“.

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

- 12 Dňa 13. februára 2012 Judecătoria Braşov (Súd prvého stupňa Braşov, Rumunsko) vydal proti O. G., moldavskému štátnemu príslušníkovi, európsky zatykač na účely výkonu trestu odňatia slobody. Tento bol právoplatným rozsudkom v Rumunsku odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní piatich rokov za trestné činy daňového podvodu a sprenevery súm splatných na základe platenia dane z príjmov a DPH, ktorých sa dopustil ako konateľ spoločnosti s ručením obmedzeným v období od septembra 2003 do apríla 2004.
- 13 Prvým rozsudkom zo 7. júla 2020 Corte d'appello di Bologna (Odvolací súd Bologna, Taliansko) nariadil odovzdanie O. G. súdnemu orgánu, ktorý vydal zatykač. O. G. podal opravný prostriedok na Corte suprema di cassazione (Kasačný súd, Taliansko), ktorý tento rozsudok zrušil a vrátil vec na Corte d'appello di Bologna (Odvolací súd Bologna), pričom ho vyzval, aby preskúmal možnosť vzniesť otázky ústavnosti týkajúce sa článku 18a zákona č. 69 z roku 2005.
- 14 Tento odvolací súd, ktorý konštatoval, že obhajoba O. G. z právneho hľadiska dostatočne preukázala dlhodobý charakter jeho usadenia sa v Taliansku z hľadiska rodinného a pracovného života, sa obrátil na Corte costituzionale (Ústavný súd, Taliansko), ktorý je vnútroštátnym súdom, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania v prejednávanej veci, s otázkami ústavnosti tohto ustanovenia.
- 15 Daný vnútroštátny súd uvádza, že Corte d'appello di Bologna (Odvolací súd Bologna) okrem iného poukázal na to, že dôvod pre nepovinné nevykonanie európskeho zatykača, ktorý je stanovený v článku 4 bode 6 rámcového rozhodnutia 2002/584, má za cieľ zabezpečiť, aby trest plnil skutočnú funkciu sociálnej reintegrácie. To predpokladá zachovanie rodinných a sociálnych väzieb odsúdeného, aby sa tento po vykonaní svojho trestu mohol správne reintegrovať do spoločnosti. Článok 18a zákona č. 69 z roku 2005 pritom neoprávnene obmedzil pôsobnosť tohto článku 4 bodu 6, keďže možnosť odmietnuť odovzdanie v prípade európskeho zatykača na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody je obmedzená len na talianskych štátnych príslušníkov a štátnych príslušníkov iných členských štátov Únie, pričom štátni príslušníci tretích krajín sú z toho vylúčení, a to aj v prípade, že títo štátni príslušníci tretích krajín preukážu, že si v Taliansku vytvorili pevné ekonomické, pracovné alebo citové väzby. Článok 18a zákona č. 69 z roku 2005 tým, že ukladá povinnosť odovzdania štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí majú trvalý pobyt v Taliansku, na účely výkonu trestu odňatia slobody v zahraničí, je v rozpore s účelom trestu spočívajúcim v rehabilitácii, ako aj s právom dotknutej osoby na rodinný život zakotveným v článku 7 Charty.
- 16 Vnútroštátny súd okrem toho zdôrazňuje, že Corte d'appello di Bologna (Odvolací súd Bologna) považoval za neodôvodnené rozdielne zaobchádzanie, ktoré stanovuje vnútroštátna právna úprava, medzi na jednej strane štátnym príslušníkom tretej krajiny, ktorý má trvalý pobyt v Taliansku a ktorý je predmetom európskeho zatykača vydaného na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody, ktorý nemôže vykonať takýto trest v Taliansku, a na druhej strane štátnym príslušníkom tretej krajiny, ktorý má tiež trvalý pobyt

v Taliansku, ale ktorý je predmetom zatykača vydaného na účely trestného stíhania, ktorý naopak môže v Taliansku vykonať trest, ktorý bol uložený štátom, ktorý vydal zatykač, ako výsledok trestného konania.

- 17 Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že Presidente del Consiglio dei ministri (predseda Rady ministrov, Taliansko), ktorého zastupuje a obhajuje Avvocatura Generale dello Stato (Úrad generálneho prokurátora, Taliansko), vstúpil do konania vo veci samej ako vedľajší účastník s návrhom, aby otázky ústavnosti týkajúce sa článku 18a zákona č. 69 z roku 2005 boli vyhlásené za neprípustné alebo aby bola potvrdená zákonnosť tohto ustanovenia, pričom predovšetkým tvrdí to, že cieľ spočívajúci v sociálnej náprave dotknutej osoby nemôže obmedziť rozsah všeobecnej zásady vzájomného uznávania rozhodnutí, ktorá vyžaduje, aby odmietnutie vykonať európsky zatykač bolo považované za výnimku z tohto všeobecného pravidla výkonu tohto zatykača, a že toto ustanovenie neporušuje jednotlivé ustanovenia primárneho práva Únie, ktoré chránia občanov Únie pred diskrimináciou založenou na štátnej príslušnosti. Okrem toho uviedol, že reintegrácia odsúdenej osoby nie je osobitným cieľom rámcového rozhodnutia 2002/584.
- 18 Corte costituzionale (Ústavný súd) v návrhu na začatie prejudiciálneho konania konštatuje, že pred overením súladu vnútroštátnej právnej úpravy, o ktorú ide vo veci samej, s Ústavou Talianska treba preskúmať súlad tejto právnej úpravy s právom Únie, a predovšetkým s článkom 4 bodom 6 rámcového rozhodnutia 2002/584, vykladaným s ohľadom na článok 7 Charty. Poznomenáva, že judikatúra Súdneho dvora už uznala, že určité obmedzenia dôvodov odmietnutia, ktoré sú stanovené právnymi predpismi členských štátov, sú odôvodnené, keďže prispievajú k posilneniu systému odovzdávania zavedeného týmto rámcovým rozhodnutím v prospech priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti.
- 19 Článok 4 bod 6 uvedeného rámcového rozhodnutia sa však musí vykladať v súlade so základnými právami a základnými zásadami práva Únie, uznanými článkom 6 ZEÚ, ktorých dodržanie je podmienkou platnosti každého aktu práva Únie. Vykonanie európskeho zatykača teda nemôže viesť k porušeniu základných práv dotknutej osoby.
- 20 Corte costituzionale (Ústavný súd) tiež pripomína, že podľa judikatúry Súdneho dvora členské štáty nemôžu podmieňovať vykonávanie práva Únie v oblastiach, v ktorých došlo k úplnej harmonizácii a medzi ktoré patrí aj európsky zatykač zavedený rámcovým rozhodnutím 2002/584, dodržaním vnútroštátnych štandardov ochrany základných práv, pokiaľ by to mohlo ohroziť prednosť, jednotnosť a účinnosť práva Únie. Zdôrazňuje však, že pretrvávajú pochybnosti, pokiaľ ide o možnosť členského štátu bezpodmienečne a automaticky vylúčiť, aby sa na štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý má legálne a skutočne trvalý pobyt, alebo sa legálne a skutočne zdržiava na území Talianska, a na ktorého bol vydaný európsky zatykač na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody, uplatnilo ustanovenie, ktorým sa preberá dôvod pre nepovinné nevykonanie uvedený v článku 4 bode 6 tohto rámcového rozhodnutia, keďže vzhľadom na judikatúru Súdneho dvora sa takýto štátny príslušník nemôže odvolávať na zásadu zákazu diskriminácie založenej na štátnej príslušnosti.
- 21 Uvedený súd napokon pripomína, že záujem štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý má legálny trvalý pobyt alebo sa legálne zdržiava v členskom štáte, na tom, aby nebol vytrhnutý zo svojho rodinného a sociálneho prostredia, je chránený právom Únie, ako aj Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd podpísaným 4. novembra 1950 v Ríme.

22 Za týchto okolností Corte costituzionale (Ústavný súd) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

- „1. Bráni článok 4 bod 6 [rámcového rozhodnutia 2002/584], vykladaný s ohľadom na článok 1 ods. 3 tohto rámcového rozhodnutia a na článok 7 [Charty], právnej úprave, akou je talianska právna úprava, ktorá – v rámci konania o európskom zatykači vydanom na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody – bezpodmienečne a automaticky zabraňuje tomu, aby vykonávajúce súdne orgány odmietli odovzdať štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa zdržiavajú alebo majú trvalý pobyt na území vykonávajúceho štátu, a to bez ohľadu na väzby, ktoré s týmto štátom majú?
2. V prípade kladnej odpovede na prvú otázku, na základe akých kritérií a podmienok sa majú tieto väzby považovať za natolko významné, že vyžadujú, aby vykonávajúci súdny orgán odmietol odovzdanie?“

O návrhu na prejednanie veci v skrátrenom konaní

- 23 Vnútroštátny súd požiadal o prejednanie tohto návrhu na začatie prejudiciálneho konania v skrátrenom konaní podľa článku 105 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora.
- 24 Tento súd síce uznáva, že na O. G., na ktorého bol vydaný zatykač, o ktorý ide vo veci samej, nie je podrobený žiadnemu opatreniu spočívajúcemu v pozbavení osobnej slobody, avšak uvádza po prvé to, že prejednávaná vec vyvoláva otázky výkladu týkajúce sa kľúčových aspektov mechanizmu európskeho zatykača, a po druhé to, že požadovaný výklad môže mať všeobecné dôsledky tak pre orgány, ktorých úlohou je spolupracovať v rámci európskeho zatykača, ako aj pre práva vyžiadaných osôb.
- 25 Článok 105 ods. 1 rokovacieho poriadku stanovuje, že na návrh vnútroštátneho súdu, alebo výnimočne i bez návrhu, môže predseda Súdneho dvora, ak si povaha veci vyžaduje jej prejednanie bez zbytočného odkladu, po vypočutí sudcu spravodajcu a generálneho advokáta, rozhodnúť, že prejudiciálne konanie prebehne v skrátrenom konaní.
- 26 V predmetnom prípade predseda Súdneho dvora 20. decembra 2021, po vypočutí sudcu spravodajcu a generálneho advokáta, rozhodol o zamietnutí návrhu vnútroštátneho súdu, uvedeného v bode 23 tohto rozsudku.
- 27 Podľa ustálenej judikatúry totiž uplatnenie skráteneho konania nezávisí od povahy sporu ako takej, ale od výnimočných okolností vlastných danej veci, ktoré musia preukázať mimoriadnu naliehavosť rozhodnutia o týchto otázkach (rozsudok z 31. januára 2023, Puig Gordi a i., C-158/21, EU:C:2023:57, bod 27).
- 28 Okolnosť, že sa vec týka jedného alebo viacerých podstatných aspektov mechanizmu odovzdávania zavedeného rámcovým rozhodnutím 2002/584, však nepredstavuje dôvod zakladajúci mimoriadnu naliehavosť, ktorá je pritom nevyhnutná na odôvodnenie prejednania v skrátrenom konaní. To isté platí aj pre okolnosť, že sa položené otázky potenciálne dotýkajú veľkého počtu osôb (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. decembra 2021, Randstad Italia, C-497/20, EU:C:2021:1037, bod 39).

- 29 Po konštatovaní uvedeného a vzhľadom na povahu a význam položených otázok predseda Súdneho dvora rozhodol o prednostnom prejednaní tejto veci v súlade s článkom 53 ods. 3 rokovacieho poriadku.

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

- 30 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 vykladať v tom zmysle, že bráni právnej úprave členského štátu, ktorou sa preberá toto ustanovenie a ktorá bezpodmienečne a automaticky vylučuje, aby sa na akéhokoľvek štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý sa zdržiava alebo má trvalý pobyt na území tohto členského štátu, uplatnil dôvod pre nepovinné nevykonanie európskeho zatykača, ktorý je upravený v uvedenom ustanovení, pričom vykonávajúci súdny orgán nemá možnosť posúdiť väzby tohto štátneho príslušníka s uvedeným členským štátom.
- 31 Na úvod je potrebné pripomenúť, že rámcové rozhodnutie 2002/584 smeruje zavedením zjednodušeného a efektívneho systému odovzdania osôb odsúdených za porušenie alebo podozrivých z porušenia trestného zákona k zjednodušeniu a zrýchleniu súdnej spolupráce s cieľom prispieť k dosiahnutiu cieľa vytýčeného pre Úniu, a to stať sa priestorom slobody, bezpečnosti a spravodlivosti, založeným na vysokom stupni dôvery, ktorá má existovať medzi členskými štátmi [pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. apríla 2023, E. D. L. (Dôvod odmietnutia založený na chorobe), C-699/21, EU:C:2023:295, bod 32 a citovanú judikatúru].
- 32 V oblasti upravenej týmto rámcovým rozhodnutím je zásada vzájomného uznávania, ktorá, tak ako vyplýva predovšetkým z odôvodnenia 6 tohto rozhodnutia, predstavuje „základný kameň“ súdnej spolupráce v trestných veciach, nachádza svoje vyjadrenie v článku 1 ods. 2 uvedeného rámcového rozhodnutia, ktorý zakotvuje pravidlo, podľa ktorého sú členské štáty povinné vykonávať každý európsky zatykač na základe zásady vzájomného uznávania a v súlade s ustanoveniami tohto rámcového rozhodnutia [pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. apríla 2023, E. D. L. (Dôvod odmietnutia založený na chorobe), C-699/21, EU:C:2023:295, bod 33 a citovanú judikatúru].
- 33 Z toho vyplýva po prvé to, že vykonávajúce súdne orgány môžu odmietnuť vykonať európsky zatykač len z dôvodov vyplývajúcich z rámcového rozhodnutia 2002/584, tak ako ho vykladá Súdny dvor. Po druhé, zatiaľ čo vykonanie európskeho zatykača predstavuje zásadu, odmietnutie vykonania je poňaté ako výnimka, ktorá sa musí vykladať reštriktívne [rozsudok z 18. apríla 2023, E. D. L. (Dôvod odmietnutia založený na chorobe), C-699/21, EU:C:2023:295, bod 34 a citovaná judikatúra].
- 34 Toto rámcové rozhodnutie v článku 3 uvádza dôvody pre povinné nevykonanie európskeho zatykača a článkoch 4 a 4a dôvody pre nepovinné nevykonanie európskeho zatykača [rozsudok z 29. apríla 2021, X (Európsky zatykač – Ne bis in idem), C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, bod 40 a citovaná judikatúra].
- 35 Pokiaľ ide o dôvody pre nepovinné nevykonanie vymenované v článku 4 rámcového rozhodnutia 2002/584, z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že v rámci prebratia tohto rámcového rozhodnutia do svojho vnútroštátneho práva majú členské štáty mieru voľnej úvahy. Členské štáty tak môžu, ale nemusia prebrať tieto dôvody do svojho vnútroštátneho práva. Môžu sa tiež rozhodnúť obmedziť

situácie, v ktorých vykonávajúci súdny orgán môže odmietnuť vykonať európsky zatykač a uľahčiť tak odovzdávanie vyžiadaných osôb v súlade so zásadou vzájomného uznávania stanovenou v článku 1 ods. 2 uvedeného rámcového rozhodnutia [rozsudok z 29. apríla 2021, X (Európsky zatykač – Ne bis in idem), C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, bod 41 a citovaná judikatúra].

- 36 Platí to osobitne v prípade článku 4 bodu 6 rámcového rozhodnutia 2002/584, ktorý stanovuje, že vykonávajúci súdny orgán môže odmietnuť výkon európskeho zatykača, pokiaľ bol tento vydaný na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody, ak sa vyžiadaná osoba zdržiava alebo je štátnym občanom alebo má trvalý pobyt vo vykonávajúcim členskom štáte a tento štát sa zaviazal, že vykoná tento trest alebo ochranné opatrenie v súlade so svojimi vnútroštátnymi právnymi predpismi.
- 37 Vzhľadom na mieru voľnej úvahy pripomenutú v bode 35 tohto rozsudku môžu členské štáty pri vykonávaní článku 4 bodu 6 tohto rámcového rozhodnutia obmedziť v zmysle uvedenom základným pravidlom stanoveným v článku 1 ods. 2 uvedeného rámcového rozhodnutia situácie, v ktorých by malo byť možné odmietnuť odovzdanie osoby patriacej do pôsobnosti uvedeného článku 4 bodu 6 (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. októbra 2009, Wolzenburg, C-123/08, EU:C:2009:616, bod 62 a citovanú judikatúru).
- 38 Miera voľnej úvahy, ktorou disponuje členský štát, keď sa rozhodne prebrať dôvod pre nepovinné nevykonanie európskeho zatykača stanovený v článku 4 bode 6 rámcového rozhodnutia 2002/584, však nemôže byť neobmedzená.
- 39 Po prvé, ak sa členský štát rozhodne prebrať tento dôvod pre nepovinné nevykonanie európskeho zatykača, je povinný v súlade s článkom 1 ods. 3 tohto rámcového rozhodnutia dodržiavať základné práva a zásady uvedené v článku 6 ZEÚ.
- 40 Medzi tieto základné zásady patrí zásada rovnosti pred zákonom, ktorú zaručuje článok 20 Charty. Toto ustanovenie sú členské štáty v súlade s článkom 51 ods. 1 Charty povinné dodržiavať pri vykonávaní práva Únie, čo tak v prípade, že preberajú dôvod pre nepovinné nevykonanie európskeho zatykača stanovený v článku 4 bode 6 rámcového rozhodnutia 2002/584, je splnené.
- 41 Na rozdiel od článku 18 prvého odseku ZFEÚ, ktorý sa nemôže uplatniť v prípade eventuálneho rozdielného zaobchádzania medzi štátnymi príslušníkmi členských štátov a štátnymi príslušníkmi tretích krajín, pritom článok 20 Charty neobsahuje žiadne obmedzenie svojej pôsobnosti, a preto sa uplatňuje na všetky situácie upravené právom Únie [pozri v tomto zmysle stanovisko 1/17 (Dohoda CETA medzi EÚ a Kanadou) z 30. apríla 2019, EU:C:2019:341, body 169 a 171, ako aj citovanú judikatúru].
- 42 V tejto súvislosti platí, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora rovnosť pred zákonom upravená v článku 20 Charty je všeobecnou zásadou práva Únie, ktorá vyžaduje, aby sa s porovnateľnými situáciami nezaobchádzalo rozdielne a aby sa s rozdielnymi situáciami nezaobchádzalo rovnako, s výnimkou toho, že by takéto zaobchádzanie bolo objektívne odôvodnené [pozri v tomto zmysle rozsudok z 2. septembra 2021, État belge (Právo na pobyt v prípade domáceho násillia), C-930/19, EU:C:2021:657, bod 57 a citovanú judikatúru].
- 43 Požiadavka týkajúca sa porovnateľnej povahy situácií na účely určenia existencie porušenia zásady rovnosti zaobchádzania sa má posudzovať z hľadiska všetkých prvkov, ktoré ich charakterizujú, a najmä s ohľadom na predmet a cieľ vnútroštátnej právnej úpravy, ktorou sa zavádza predmetné rozlišovanie, pričom na tento účel sa musia zohľadniť zásady a ciele oblasti, do ktorej tento akt

patrí. Pokiaľ dotknuté situácie nie sú porovnateľné, rozdielne zaobchádzanie s predmetnými situáciami nepredstavuje porušenie rovnosti pred zákonom zakotvenej v článku 20 Charty [rozsudok z 2. septembra 2021, *État belge* (Právo na pobyt v prípade domáceho násillia), C-930/19, EU:C:2021:657, bod 58 a citovaná judikatúra].

- 44 Z tohto dôvodu treba posúdiť, či vzhľadom na predmet a cieľ sledovaný takou vnútroštátnou právnou úpravou, o akú ide vo veci samej, je situácia štátneho príslušníka tretej krajiny, na ktorého bol vydaný európsky zatykač na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody a ktorý sa zdržiava alebo má trvalý pobyt vo vykonávajúcim členskom štáte, porovnateľná so situáciou štátneho príslušníka tohto členského štátu alebo so situáciou štátneho príslušníka iného členského štátu, ktorý sa zdržiava alebo má trvalý pobyt v uvedenom členskom štáte a na ktorého bol vydaný takýto zatykač.
- 45 Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že rozdielne zaobchádzanie vyplývajúce z vnútroštátnej právnej úpravy, o akú ide vo veci samej, na jednej strane medzi talianskymi štátnymi príslušníkmi a štátnymi príslušníkmi iných členských štátov a na druhej strane medzi talianskymi štátnymi príslušníkmi a štátnymi príslušníkmi tretích krajín, bolo zavedené na účely prebratia článku 4 bod 6 rámcového rozhodnutia 2002/584, keďže taliansky zákonodarca sa domnieval, že toto ustanovenie sa týka výlučne štátnych príslušníkov vykonávajúceho členského štátu a občanov Únie.
- 46 V tejto súvislosti však zo znenia tohto ustanovenia vyplýva, že sa v ňom nijako nerozlišuje podľa toho, či osoba, na ktorú bol vydaný európsky zatykač – pokiaľ nie je štátnym príslušníkom vykonávajúceho členského štátu – je alebo nie je štátnym príslušníkom iného členského štátu. Uplatnenie dôvodu pre nepovinné nevykonanie európskeho zatykača, ktorý je upravený v uvedenom ustanovení, na druhej strane podlieha splneniu dvoch podmienok, a to jednak tomu, že sa vyžiadaná osoba zdržiava, je štátnym príslušníkom alebo má trvalý pobyt vo vykonávajúcim členskom štáte, a jednak tomu, že sa tento štát zaviazal, že v súlade so svojimi vnútroštátnymi právnymi predpismi vykoná trest alebo ochranné opatrenie, pre ktoré bol európsky zatykač vydaný.
- 47 Pokiaľ ide o prvú z týchto podmienok, Súdny dvor už rozhodol, že vyžiadaná osoba „má trvalý pobyt“ vo vykonávajúcim členskom štáte vtedy, ak si založila svoj skutočný pobyt v tomto členskom štáte a „zdržiava sa“ v tomto štáte vtedy, ak v nadväznosti na dlhodobý pobyt v určitej dĺžke v tomto členskom štáte nadobudla väzby s týmto štátom na analogickej úrovni ako v prípade pobytu (pozri v tomto zmysle rozsudky z 5. septembra 2012, *Lopes Da Silva Jorge*, C-42/11, EU:C:2012:517, bod 43 a citovanú judikatúru, ako aj z 13. decembra 2018, *Sut*, C-514/17, EU:C:2018:1016, bod 34 a citovanú judikatúru). Z toho vyplýva, že z hľadiska tejto prvej podmienky sa štátny príslušník tretej krajiny, na ktorého bol vydaný európsky zatykač a ktorý sa zdržiava alebo má trvalý pobyt vo vykonávajúcim členskom štáte, nachádza v situácii porovnateľnej so situáciou štátneho príslušníka tohto členského štátu alebo so situáciou štátneho príslušníka iného členského štátu, ktorý sa zdržiava alebo má trvalý pobyt v uvedenom členskom štáte a na ktorého bol vydaný takýto zatykač.
- 48 Pokiaľ ide o druhú z uvedených podmienok, zo znenia článku 4 bodu 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 vyplýva, že akékoľvek odmietnutie vykonať európsky zatykač predpokladá skutočný záväzok vykonávajúceho členského štátu zabezpečiť výkon trestu odňatia slobody uložený vyžiadanej osobe (rozsudok z 13. decembra 2018, *Sut*, C-514/17, EU:C:2018:1016, bod 35 a citovaná judikatúra). Táto druhá podmienka tak neobsahuje žiadny prvok, ktorým by sa dalo odôvodniť rozlišovanie medzi situáciou štátneho príslušníka tretej krajiny a situáciou občana

Únie, keď je na jedného aj na druhého z nich vydaný európsky zatykač na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody, pokiaľ sa zdržiavajú alebo majú trvalý pobyt na území členského štátu.

- 49 Ak vykonávajúci súdny orgán konštatuje, že obidve podmienky pripomenuté v bode 46 tohto rozsudku sú splnené, musí ešte posúdiť, či existuje legitímny záujem, ktorý odôvodňuje, aby trest, ktorý bol uložený v členskom štáte, ktorý vydal zatykač, bol vykonaný na území vykonávajúceho členského štátu. Toto posúdenie umožňuje tomuto orgánu zohľadniť cieľ sledovaný článkom 4 bodom 6 rámcového rozhodnutia 2002/584, ktorý podľa ustálenej judikatúry spočíva v tom, aby sa zvýšili šance na sociálnu nápravu vyžadanej osoby po uplynutí doby trestu, na ktorý bola táto osoba odsúdená (rozsudok z 13. decembra 2018, *Sut*, C-514/17, EU:C:2018:1016, body 33 a 36, ako aj citovaná judikatúra). Občania Únie a štátni príslušníci tretích krajín, ktorí spĺňajú prvú podmienku uvedenú v bode 47 tohto rozsudku, môžu, na podklade overení, ktoré prináleží vykonať vykonávajúcemu súdnemu orgánu, mať porovnateľné šance na sociálnu nápravu, ak v prípade, že bol na ne vydaný európsky zatykač na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody, vykonávajú svoj trest alebo ochranné opatrenie vo vykonávajúcom členskom štáte.
- 50 Za týchto podmienok zo znenia článku 4 bodu 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 a cieľa sledovaného týmto ustanovením vyplýva, že nemožno predpokladať, že štátny príslušník tretej krajiny, na ktorého bol vydaný takýto európsky zatykač a ktorý sa zdržiava alebo má trvalý pobyt vo vykonávajúcom členskom štáte, sa nevyhnutne nachádza v odlišnej situácii ako štátny príslušník tohto členského štátu alebo štátny príslušník iného členského štátu, ktorý sa zdržiava alebo má trvalý pobyt v uvedenom členskom štáte a na ktorého bol vydaný takýto zatykač. Naopak treba usudzovať, že tieto osoby sa môžu nachádzať v porovnateľnej situácii na účely uplatnenia dôvodu pre nepovinné nevykonanie stanoveného v tomto ustanovení, pokiaľ vykazujú určitý stupeň integrácie vo vykonávajúcom členskom štáte.
- 51 Z uvedeného vyplýva, že vnútroštátnu právnu úpravu, ktorou sa preberá článok 4 bod 6 tohto rámcového rozhodnutia, nemožno považovať za zlučiteľnú so zásadou rovnosti pred zákonom zakotvenou v článku 20 Charty, ak sa na jej základe zaobchádza rozdielne na jednej strane s vlastnými štátnymi príslušníkmi a ostatnými občanmi Únie a na druhej strane so štátnymi príslušníkmi tretích krajín, pričom sa týmto štátnym príslušníkom tretích krajín bezpodmienečne a automaticky odmieta, aby sa na nich uplatnil dôvod pre nepovinné nevykonanie európskeho zatykača stanovený v tomto ustanovení, a to aj keď sa títo štátni príslušníci tretích krajín zdržiavajú alebo majú trvalý pobyt na území tohto členského štátu, pričom sa nezohľadňuje stupeň integrácie uvedených štátnych príslušníkov tretích krajín do spoločnosti uvedeného členského štátu. Nemožno totiž usudzovať, že takéto rozdielne zaobchádzanie môže byť objektívne odôvodnené v zmysle judikatúry pripomenutej v bode 42 tohto rozsudku.
- 52 Naopak nič nebráni tomu, aby pri prebratí článku 4 bodu 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 do vnútroštátneho práva členského štátu tento členský štát vo vzťahu k štátnym príslušníkom tretích krajín, na ktorých bol vydaný európsky zatykač, podmienil uplatnenie dôvodu pre nepovinné nevykonanie európskeho zatykača, ktorý toto ustanovenie stanovuje, požiadavkou, aby sa v ňom tento štátny príslušník zdržiaval alebo tam mal trvalý pobyt nepretržite po určitú minimálnu dobu (pozri analogicky rozsudok zo 6. októbra 2009, *Wolzenburg*, C-123/08, EU:C:2009:616, bod 74), za predpokladu, že takáto podmienka nejde nad rámec toho, čo je nevyhnutné na zabezpečenie toho, aby vyžadovaná osoba vykazovala určitý stupeň integrácie vo vykonávajúcom členskom štáte.

- 53 Po druhej prebratí článku 4 bodu 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 nemôže mať za dôsledok to, že bude vykonávajúci súdny orgán zbavený miery voľnej úvahy potrebnej na to, aby mohol rozhodnúť, či s ohľadom na sledovaný cieľ sociálnej nápravy uvedený v bode 49 tohto rozsudku je alebo nie je opodstatnené odmietnuť výkon európskeho zatykača.
- 54 V tejto súvislosti, tak ako bolo pripomenuté v bodoch 46 až 49 tohto rozsudku, Súdny dvor už rozhodol, že na to, aby bolo možné zistiť, či v konkrétnej situácii môže vykonávajúci súdny orgán odmietnuť výkon európskeho zatykača, musí v prvom rade určiť, či sa vyžiadaná osoba – pokiaľ nie je štátnym príslušníkom vykonávajúceho členského štátu – zdržiava alebo má trvalý pobyt vo vykonávajúcim členskom štáte v zmysle článku 4 bodu 6 rámcového rozhodnutia 2002/584, tak ako bol tento prebratý do vnútroštátneho právneho poriadku, a patrí tak do jeho pôsobnosti. V druhom rade a výlučne vtedy, ak vykonávajúci súdny orgán konštatuje, že uvedená osoba do tejto pôsobnosti patrí, musí vedieť posúdiť, či existuje legitímny záujem odôvodňujúci to, aby trest alebo ochranné opatrenie uložené v členskom štáte, ktorý vydal zatykač, boli vykonané na území vykonávajúceho členského štátu (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. júla 2008, Kozłowski, C-66/08, EU:C:2008:437, bod 44).
- 55 V predmetnom prípade z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že článok 18a zákona č. 69 z roku 2005, ktorým sa preberá článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 do talianskeho práva, obmedzuje uplatnenie dôvodu pre nepovinné nevykonanie európskeho zatykača, uvedeného v tomto poslednom uvedenom ustanovení, len na talianskych štátnych príslušníkov a štátnych príslušníkov iných členských štátov. Štátni príslušníci tretích krajín sú tak bezpodmienečne a automaticky vylúčení z toho, aby sa na nich tento dôvod uplatnil, pričom sa v tejto súvislosti vykonávajúcemu súdnemu orgánu neponecháva žiadna miera voľnej úvahy, a to napriek tomu, že uvedený článok 4 bod 6 neobmedzuje pôsobnosť uvedeného dôvodu len na občanov Únie.
- 56 V prípade, že je tak osoba, na ktorú bol vydaný európsky zatykač na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody, štátnym príslušníkom tretej krajiny, takáto vnútroštátna právna úprava zbavuje vykonávajúci súdny orgán právomoci posúdiť, a to s prihliadnutím na osobitné okolnosti každého prípadu, či väzby tejto osoby s vykonávajúcim členským štátom sú dostatočné na to, aby sa cieľ sociálnej nápravy, ktorý je sledovaný týmto ustanovením, lepšie dosiahol vtedy, ak uvedená osoba vykoná svoj trest v tomto členskom štáte, a tým dochádza k ohrozeniu uvedeného cieľa.
- 57 Z uvedeného vyplýva, že článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 tiež z tohto dôvodu bráni takejto vnútroštátnej právnej úprave, ktorej cieľom je prebrať toto ustanovenie.
- 58 Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy treba na prvú otázku odpovedať tak, že článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 v spojení so zásadou rovnosti pred zákonom zakotvenou v článku 20 Charty sa má vykladať v tom zmysle, že bráni právnej úprave členského štátu, ktorou sa tento článok 4 bod 6 preberá a ktorá bezpodmienečne a automaticky vylučuje, aby sa na akéhokoľvek štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý sa zdržiava alebo má trvalý pobyt na území tohto členského štátu, uplatnil dôvod pre nepovinné nevykonanie európskeho zatykača, ktorý je upravený v tomto ustanovení, pričom vykonávajúci súdny orgán nemá možnosť posúdiť väzby tohto štátneho príslušníka s uvedeným členským štátom.

O druhej otázke

- 59 Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 vykladať v tom zmysle, že na účely posúdenia, či treba odmietnuť výkon európskeho zatykača vydaného na štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý sa zdržiava alebo má trvalý pobyt na území vykonávajúceho členského štátu, musí vykonávajúcí súdny orgán posúdiť také skutočnosti, ktoré môžu naznačovať, či medzi týmto štátnym príslušníkom a vykonávajúcim členským štátom existujú väzby, ktoré preukazujú, že je v tomto štáte dostatočne integrovaný, a ak áno, ktoré sú tieto skutočnosti.
- 60 V súlade s tým, čo bolo pripomenuté v bode 49 tohto rozsudku, pokiaľ vykonávajúcí súdny orgán konštatuje, že obidve podmienky uvedené v článku 4 bode 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 sú splnené, musí ešte posúdiť, či existuje legitímny záujem, ktorý odôvodňuje, aby trest alebo ochranné opatrenie, ktoré boli uložené v členskom štáte, ktorý zatykač vydal, boli vykonané na území vykonávajúceho členského štátu.
- 61 Vykonávajúcemu súdnemu orgánu tak prináleží, aby vykonal celkové posúdenie všetkých konkrétnych skutočností, ktoré charakterizujú situáciu vyžiadanej osoby a ktoré môžu naznačovať, či medzi touto osobou a vykonávajúcim členským štátom existujú väzby, na základe ktorých možno konštatovať, že je uvedená osoba v tomto štáte dostatočne integrovaná, a že preto ak k výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody, ktoré jej boli uložené v štáte, ktorý vydal zatykač, dôjde vo vykonávajúcom členskom štáte, prispeje to k dosiahnutiu cieľa sociálnej nápravy sledovaného týmto článkom 4 bodom 6 (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. septembra 2012, Lopes Da Silva Jorge, C-42/11, EU:C:2012:517, bod 43).
- 62 V tomto kontexte, tak ako už Súdny dvor rozhodol, je potrebné zohľadniť predovšetkým rámcové rozhodnutie 2008/909 [pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. marca 2020, SF (Európsky zatykač – Záruka vrátenia do vykonávajúceho štátu), C-314/18, EU:C:2020:191]. Konkrétne v odôvodnení 9 tohto rámcového rozhodnutia sa uvádza demonštratívny výpočet skutočností, ktoré sú takej povahy, že na ich základe môže súdny orgán nadobudnúť istotu, že výkon trestu vykonávajúcim členským štátom prispeje k dosiahnutiu cieľa spočívajúceho v uľahčení sociálnej nápravy odsúdenej osoby. Medzi tieto skutočnosti patrí v podstate vzťah osoby s vykonávajúcim členským štátom, ako aj okolnosť, že tento členský štát predstavuje centrum jej rodinného života a jej záujmov, predovšetkým vzhľadom na jej rodinné, jazykové, kultúrne, sociálne alebo ekonomické väzby s uvedeným štátom.
- 63 Vzhľadom na to, že cieľ sledovaný článkom 4 bodom 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 je totožný s cieľom, ktorý je uvedený v tomto odôvodnení a ktorý je sledovaný článkom 25 rámcového rozhodnutia 2008/909, ktorý odkazuje na dôvod pre nepovinné nevykonanie stanovený v tomto článku 4 bode 6, uvedené skutočnosti sú relevantné aj v rámci celkového posúdenia, ktoré musí vykonávajúcí súdny orgán vykonať v rámci uplatnenia tohto dôvodu.
- 64 Osobitne platí, že pokiaľ si vyžiadaná osoba vytvorila centrum svojho rodinného života a svojich záujmov vo vykonávajúcom členskom štáte, treba zohľadniť skutočnosť, že sociálna reintegrácia tejto osoby po tom, čo tam vykonala svoj trest, sa podporuje z dôvodu, že môže udržiavať pravidelné a časté kontakty so svojou rodinou a blízkymi osobami.
- 65 Pokiaľ je vyžiadaná osoba štátnym príslušníkom tretej krajiny, treba zohľadniť aj povahu, dĺžku a podmienky pobytu tejto osoby vo vykonávajúcom členskom štáte.

- 66 V tejto súvislosti Súdny dvor rozhodol, že tieto skutočnosti možno zohľadniť už v štádiu preskúmania prvej podmienky stanovenej v článku 4 bode 6 rámcového rozhodnutia 2002/584, ktorá je zmienená okrem iného v bode 47 tohto rozsudku. Je totiž úlohou vykonávajúceho súdneho orgánu, aby na účely určenia, či v konkrétnom prípade medzi vyžiadanou osobou a vykonávajúcim členským štátom existujú väzby, na základe ktorých možno konštatovať, že na túto osobu sa vzťahuje výraz „zdržiava sa“ alebo „má trvalý pobyt“ v zmysle tohto článku 4 bodu 6, vykonal celkové posúdenie viacerých objektívnych okolností charakterizujúcich situáciu tejto osoby, medzi ktoré patrí najmä dĺžka, povaha a podmienky pobytu vyžiadanej osoby v uvedenom štáte, ako aj rodinné a ekonomické vzťahy, ktoré udržiava táto osoba s týmto štátom (rozsudok z 5. septembra 2012, Lopes Da Silva Jorge, C-42/11, EU:C:2012:517, bod 43 a citovaná judikatúra).
- 67 Tieto skutočnosti tiež patria medzi tie skutočnosti, ktoré môžu preukázať existenciu legitímneho záujmu, ktorý odôvodňuje, aby sa trest alebo ochranné opatrenie, ktoré boli uložené v členskom štáte, v ktorom bol vydaný zatykač, vykonali na území vykonávajúceho členského štátu. Z toho vyplýva, že v tomto neskoršom štádiu preskúmania výnimky z odovzdania, ktorá je stanovená v článku 4 bode 6 rámcového rozhodnutia 2002/584, môže vykonávajúcí súdny orgán opätovne zohľadniť uvedené skutočnosti, predovšetkým pokiaľ pobyt dotknutej osoby vo vykonávajúcom členskom štáte vyplýva z právneho postavenia štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sú osobami s dlhodobým pobytom, stanoveného smernicou 2003/109. Takéto postavenie totiž v súlade s tým, čo sa uvádza v odôvodnení 12 tejto smernice, predstavuje skutočný nástroj integrácie do spoločnosti, v ktorej sa osoba s dlhodobým pobytom usadila, a tak predstavuje silnú indíciu o dostatočnosti väzieb vytvorených vyžiadanou osobou s vykonávajúcim členským štátom na to, aby bolo odmietnutie výkonu európskeho zatykača odôvodnené.
- 68 Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy treba na druhú otázku odpovedať tak, že článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 sa má vykladať v tom zmysle, že na účely posúdenia, či treba odmietnuť výkon európskeho zatykača vydaného na štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý sa zdržiava alebo má trvalý pobyt na území vykonávajúceho členského štátu, musí vykonávajúcí súdny orgán vykonať celkové posúdenie všetkých konkrétnych skutočností, ktoré charakterizujú situáciu tohto štátneho príslušníka a ktoré môžu naznačovať, či medzi týmto štátnym príslušníkom a vykonávajúcim členským štátom existujú väzby, ktoré preukazujú, že je v tomto štáte dostatočne integrovaný, a že preto ak k výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody, ktoré mu boli uložené v štáte, ktorý vydal zatykač, dôjde vo vykonávajúcom členskom štáte, prispeje to k zvýšeniu jeho šancí na sociálnu nápravu po výkone tohto trestu alebo ochranného opatrenia. Medzi tieto skutočnosti patria rodinné, jazykové, kultúrne, sociálne alebo ekonomické väzby, ktoré tento štátny príslušník tretej krajiny udržiava s vykonávajúcim členským štátom, ako aj povaha, dĺžka a podmienky jeho pobytu v tomto členskom štáte.

O trovách

- 69 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

1. Článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi v spojení so zásadou rovnosti pred zákonom zakotvenou v článku 20 Charty základných práv Európskej únie

sa má vykladať v tom zmysle, že:

bráni právnej úprave členského štátu, ktorou sa tento článok 4 bod 6 preberá a ktorá bezpodmienečne a automaticky vylučuje, aby sa na akéhokoľvek štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý sa zdržiava alebo má trvalý pobyt na území tohto členského štátu, uplatnil dôvod pre nepovinné nevykonanie európskeho zatykača, ktorý je upravený v tomto ustanovení, pričom vykonávajúci súdny orgán nemá možnosť posúdiť väzby tohto štátneho príslušníka s uvedeným členským štátom.

2. Článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia 2002/584

sa má vykladať v tom zmysle, že:

na účely posúdenia, či treba odmietnuť výkon európskeho zatykača vydaného na štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý sa zdržiava alebo má trvalý pobyt na území vykonávajúceho členského štátu, musí vykonávajúci súdny orgán vykonať celkové posúdenie všetkých konkrétnych skutočností, ktoré charakterizujú situáciu tohto štátneho príslušníka a ktoré môžu naznačovať, či medzi týmto štátnym príslušníkom a vykonávajúcim členským štátom existujú väzby, ktoré preukazujú, že je v tomto štáte dostatočne integrovaný, a že preto ak k výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody, ktoré mu boli uložené v štáte, ktorý vydal zatykač, dôjde vo vykonávajúcom členskom štáte, prispeje to k zvýšeniu jeho šancí na sociálnu nápravu po výkone tohto trestu alebo ochranného opatrenia. Medzi tieto skutočnosti patria rodinné, jazykové, kultúrne, sociálne alebo ekonomické väzby, ktoré tento štátny príslušník tretej krajiny udržiava s vykonávajúcim členským štátom, ako aj povaha, dĺžka a podmienky jeho pobytu v tomto členskom štáte.

Podpisy